

Пише: Младен Ђорђевић
уторак, 19 октобар 2010 14:25

Најлакше је седети у фотељи и бити генерал после битке, али ипак није без смисла хладне (и читаве) главе размислити о протеклим данима, када се због геј параде и Ђенове Србија поново усијала, а сва домаћа „роевропска“ елита поново подигла да нам докаже да су Срби и даље варвари и дивљаци. У медијима је међутим већ изнето довољно информација да би било потпуно јасно да је парада, и ако је одржана по директиви ЕУ и САД, организована као чиста провокација и „коска“ бачена свим противницима власти, да би се појачала репресија режима. Такође, већ има довољно информација које показују да неред у Ђенови нису слика Србије, нити део државног удара, већ показатељ тешке гангрене криминализованог српског фудбала, изазване дугогодишњим заједничким деловањем политичара и криминалаца. Ако је то данас јасно, треба се онда запитати, да ли је на расправу о гејевима требало трошити толико енергије, да ли је на геј параду требало толико жустро реаговати, и да ли је имало смисла због гејева и лезбејки завршити у притвору или ићи у илегалу. Питање је и да ли навијаче треба подржати и посматрати као веснике блиских промена, а одговор из фотеље на оба питања би гласио – не.

Јер, и парада и Ђенова представљају само параван за догађаје који су много срамотнији и погубнији по Србију и од најразумданије геј параде или најгорих хулиганских испада. Стога је помало бизарно што ће баш туча 6 000 навијача и тинејџера са полицијом због шетње ЛГБТ екипе остати на крају убележена као први значајни одговор упропашћене Србије режиму Бориса Тадића. Јер, за озбиљне протесте и отпор је до сада било много важнијих повода. Од недавних догађаја поменимо само фарсу са Декларацијом о Косову у УН или фарсу са усвајањем Декларације о злочинима над српским народом. Разлога за протесте било је и ових дана – док се Србија бавила хомосексуализмом, на слободу је 11. октобра пуштен злочинац из Тузле Илија Јуришић, док је Хилари Клинтон 12. октобра на миру слетела у Београд. А само неколико дана касније, док нам је пажња била усмерена на фудбалске хулигане, 14. октобра је објављена одлука Владе о покретању процеса продаје Телекома.

Овде се треба запитати како то да је поред толико понижења, и толико разлога за свеопшти гнев баш геј парада изавала толико жестине. Јер, ако је противљење гејевима једино што патриоте може да покрене на какву-такву масовнију акцију, онда је српски патриотизам у озбиљном проблему и тешкој конфузији. Сада се већ зна да је власт имала процену безбедносних служби, и да је свесно допустила ситуацију у којој је ескалирало насиље. Парада је већинску Србију била попут црвене мараме у кориди, али, обзиром да се могло претпоставити да режим призива сукоб, чудно је што су и

Пише: Младен Ђорђевић
уторак, 19 октобар 2010 14:25

патриотске организације, и читав тзв. патриотски блок реаговали тако несмотрено и импулсивно. Део патриотског блока је на црвену мараму кренуо попут бика у арени, не размишљајући да је у овдашњој политичкој кориди власт себи сачувала улогу матадора, који воза свог бика по унапред предвиђеној тактици ка неминовном поразу. Сукоби 10. октобра јесу наштетили режиму, али много више његовим противницима, јер је режим и поред јаког ударца и даље на ногама, и сада већ прети оштрим репресалијама, док су сада сви опоненти, од тинејџера до појединих митрополита СПЦ обележени као дивљаци који заслужују хапшења и оштре затворске казне. Власт је и геј параду и nerede у Ђенови искористила да све противнике прогласи хулиганима који спречавају (њен) пут у Европу, за које се већ спремају „језиве реакције“ попутпооштравања Закона о кривичном поступку, те је направила још један потез напред, док би евентуални насилни одговор на појачану репресију Србију повео у правцу грађанских сукоба са несагледивим последицама.

На очигледну намештаљку власти одговор дела патриотских организација била је и „породична шетња“, која је, по мом мишљењу, била беспотребно расипање енергије. Јер, нити је потребно посебно истицати породичне вредности у земљи где више од две трећине грађана сматра да је хомосексуализам болест, а о гејевима мисли исто што и митрополит Амфилохије, нити ће се хомосексуалци постидети пред приказима породичног живота. Против хомосексуализма се не може борити ни камењем и моткама, тако да би закључак стога био да је власт добила све што је очекивала, а да је патриотски блок (или његов део) поред краткотрајне медијске промоције, добио само још један проблем више, пошто сад мора да размишља и о својим активистима у затвору. Стога, накнадна памет каже да би за „патриотски блок“ било боље да је на време уочио да је, без обзира на медијску халабуку око питања малобројне „ЛГБТ заједнице“, питање хомосексуализма у данашњој Србији, која се клати над амбисом, у ствари маргинално и да је само још један и одличан начин да се скрена пажња са много озбиљнијих и већих проблема. И као што би геј парада за неку нормалну власт била „задња рупа на свирали“ тако та рупа треба да буде последња брига и за остале. Због тога више не треба реаговати на геј пропаганду, која ће свакако и даље бити агресивно присутна, јер постоје много важнији разлози и много озбиљнији поводи који би требало да активирају грађане у масовне и мирне протесте, које би власт много теже могла да злоупотреби.

Можда је о томе требало размишљати раније, па би се на пример уместо породичне шетње, много јача порука власти могла упутити тако што би 10. октобра улице биле празне, а затим 11. октобра организоване велике демонстрације поводом посете Хилари Клинтон, са шетњом кроз Немањину и подсећањем на жртве НАТО агресије пред разрушеном зградом Генералштаба, приликом чега би требало потенцирати срамну Декларацију српске скупштине о српским жртвама која амнестира НАТО злочине над Србима. Много важније од инсистирања на питању хомосексуализма би било инсистирање на детаљном обелодањивању разговора у четири ока председника Тадића са америчком државном секретарком, јер о судбини државе се није

Пише: Младен Ђорђевић
уторак, 19 октобар 2010 14:25

расправљало у Мањежу већ на председниковом канабету. Много важније од туче са полицијом било би организовање протеста поводом ослобађања Илије Јуришића, и уместо што су вође Образа штампали флајере са поруком „Чекамо вас“, много би било мудрије да су цео Београд и Србију облепили питањем „Ко је пустио Илију Јуришића“ да би широј јавности нагласили срамну делатност овдашњег Тужилаштва за ратне злочине.

Пошто свега тога није било, опет је испало да се српски патриотизам свео на хомофобију и хулиганизам, што је чини се, управо оно што је режим хтео. Зато треба престати реаговати на већ провидну геј пропаганду, а хулигане оставити политичарима и Фудбалском савезу Србије, где и природно припадају. Јер водити сурову уличну и интернет битку против гејева, или филозофирати о фудбалским криминалцима-хулиганима плаћеним да праве нереди је потпуно непотребно губљење времена и енергије, која би морала да се усмери у другом правцу. Стога, ако поред Декларације о Сребреници, резолуције о Косову, Декларације о злочинима против српског народа, пуштања Илије Јуришића, посете Хилари Клинтон, ситуације на северу Косова, економског колапса и сиромаштва, још неко сматра да су главни проблем Србије гејеви, а да су навијачи и хулигани авангарда патриотских снага, и ако је тај неко спреман да поред далеко важнијих питања по судбину Србије ризикује робију због гејева или фудбала, онда је најбоље да неки следећи пут најпре посети неког педагога или духовника, који ће му помоћи да расправи о приоритетима у свом животу. Огромно незадовољство које влада у Србији треба искористити и каналисати, али не преко фудбала и не преко несумњивог анти-геј расположења, већ, као што рекох, према далеко важнијим питањима, попут оних које сам поменуо, или, на пример, према најављеној скандалозној продаји Телекома, која ће се сигурно претворити у нову велику аферу. Али о томе „у следећем броју“.